

Tiesas (ceturtā palāta) 2019. gada 21. marta spriedums — Eiropas Komisija/Polijas Republika(Lieta C-127/17) ⁽¹⁾

(Valsts pienākumu neizpilde — Transports — Direktīva 96/53/EK — Starptautiskā satiksme — Transportlīdzekļi, kas atbilst šajā direktīvā norādītajām svāra un gabarītu robežvērtībām — Šādu transportlīdzekļu, kas reģistrēti vai laisti ekspluatācijā kādā dalībvalstī, izmantošana citās dalībvalstīs teritorijā — Īpašās atļaujas sistēma — 3. un 7. pants — 2003. gada Pievienošanās akts — Pārejas noteikumi — XII pielikuma 8. punkta 3. apakšpunkts)

(2019/C 187/08)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: J. Hottiaux un W. Mölls)

Atbildētāja: Polijas Republika (pārstāvji: B. Majczyna, M. Kamejsza-Kozłowska, J. Sawicka, pārstāvji, kuriem palīdz J. Waszkiewicz, eksperts)

Rezolutīvā daļa

- 1) Nosakot transporta uzņēmumiem pienākumu iegūt īpašo atļauju, lai pārvietotos pa noteiktiem publiskajiem ceļiem, Polijas Republika nav izpildījusi savus pienākumus saskaņā ar Padomes Direktīvas 96/53/EK (1996. gada 25. jūlijs), ar kuru paredz noteiktu Kopienā izmantotu transportlīdzekļu maksimālos pieļaujamos gabarītus iekšzemes un starptautiskajos autopārvadājumos, kā arī šo transportlīdzekļu maksimālo pieļaujamo masu starptautiskajos autopārvadājumos — redakcijā ar grozījumiem, kas izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 29. aprīļa Direktīvu (ES) 2015/719, — 3. un 7. pantu kopumā, tos aplūkojot kopsakarā ar minētās Direktīvas 96/53 I pielikuma 3.1. un 3.4. punktu.
- 2) Polijas Republika atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 151, 15.5.2017.

Tiesas (virs palāta) 2019. gada 19. marta spriedums (Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg (Vācija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu) — Abubacarr Jawo/Vācijas Federatīvā Republika(Lieta C-163/17) ⁽¹⁾

(Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa — Dublīnas sistēma — Regula (ES) Nr. 604/2013 — Pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšana uz dalībvalsti, kura ir atbildīga par starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu — Jēdziens “bēgšana” — Pārsūtīšanas termiņa pagarināšanas kārtība — Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. pants — Nopietns necilvēcīgas un pazemojošas attieksmes risks patvēruma procedūras rezultātā — Starptautiskās aizsardzības saņēmēju dzīves apstākļi minētajā dalībvalstī)

(2019/C 187/09)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg

Pamatlietas puses

Prasītājs: *Abubacarr Jawo*

Atbildētāja: Vācijas Federatīvā Republika

Rezolutīvā daļa

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 604/2013 (2013. gada 26. jūnijs), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts valstspiederīgā vai bezvalstnieka starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm, 29. panta 2. punkta otrais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka pieteikuma iesniedzējs veic "bēgšanu" šīs tiesību normas izpratnē tad, kad viņš no valsts iestādēm, kuras ir atbildīgas par viņa pārsūtīšanas veikšanu, izvairās apzināti, lai nepieļautu šo pārsūtīšanu. Var tikt pieņemts, ka tas tā ir gadījumā, kad šī pārsūtīšana nevar tikt īstenota tāpēc, ka šis pieteikuma iesniedzējs ir atstājis viņam piešķirto dzīvesvietu, neinformējot valsts kompetentās iestādes par savu prombūtni, ar nosacījumu, ka viņš ir informēts par saviem pienākumiem šajā ziņā, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai. Minētais pieteikuma iesniedzējs saglabā iespēju pierādīt, ka fakts, ka viņš nav brīdinājis šīs iestādes par savu prombūtni, ir attaisnojams ar pamatotiem iemesliem, nevis ar nolūku izvairīties no šīm iestādēm.

Regulas Nr. 604/2013 27. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesvedībā par pārsūtīšanas lēmumu attiecīgā persona var atsaukties uz šīs regulas 29. panta 2. punktu, apgalvojot, ka tāpēc, ka viņa nav veikusi bēgšanu, sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņš ir beidzies.

- 2) Regulas Nr. 604/2013 29. panta 2. punkta otrais teikums ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai pagarinātu pārsūtīšanas termiņu, ilgākais, līdz astoņpadsmit mēnešiem, ir pietiekami, ka pieteikuma iesniedzēja dalībvalsts pirms sešu mēnešu pārsūtīšanas termiņa beigām informē atbildīgo dalībvalsti par faktu, ka attiecīgā persona ir aizbēgusi, un vienlaikus norāda jaunu pārsūtīšanas termiņu.
- 3) Savienības tiesības ir jāinterpretē tādējādi, ka to piemērošanas jomā ietilpst jautājums par to, vai Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 4. pants nepieļauj, ka starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzējs, piemērojot Regulas Nr. 604/2013 29. pantu, tiek pārsūtīts uz dalībvalsti, kas atbilstoši šai regulai parasti ir atbildīga par viņa starptautiskās aizsardzības pieteikuma izskatīšanu, ja šādas aizsardzības piešķiršanas šajā dalībvalstī gadījumā šim pieteikuma iesniedzējam radīšies reāls risks tikt pakļautam necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei šī 4. panta izpratnē paredzamo dzīves apstākļu dēļ, ar kuriem viņš saskartos kā starptautiskās aizsardzības saņēmējs minētajā dalībvalstī.

Pamattiesību hartas 4. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj šādu starptautiskās aizsardzības pieteikuma iesniedzēja pārsūtīšanu, ja vien tiesa, kas izskata pieteikumu par pārsūtīšanas lēmumu, balstoties uz objektīviem, ticamiem, precīziem un pienācīgi aktualizētiem elementiem un ņemot vērā Savienības tiesībās garantētos pamattiesību aizsardzības standartus, nekonstatē, ka šim pieteikuma iesniedzējam šis risks ir reāls, tāpēc ka pārsūtīšanas gadījumā viņš neatkarīgi no savas gribas un savām personīgajām izvēlēm nonāks ekstrēmas nabadzības situācijā.

(¹) OV C 318, 25.9.2017.